

på 2 kr. for hver ledig dag fra 1. oktober til 31. marts. For det fjerde en *ændring af grænsen for den højeste daglige understøttelse*. For det femte *ophævelse af reglerne om ordinær ventetid, karenstid*. Endelig foresloges for det sjette, at *statens refusion til kasserne* af deres udgift til de såkaldt sociale ydelser — d. v. s. forsørgertillæg, børnetillæg, huslejhjælp og brændselshjælp — skulle sættes op fra 75 pct. til 100 pct., for at kasserne kunne blive i stand til at afholde de øgede understøttelsesudgifter.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *Alfred Jensen* (DK) som ordfører for forslagsstillerne bl. a.:

„Ved fremsættelsen af dette lovforslag er det naturligt at understrege, at arbejdsløsheden er et af det danske samfunds hovedproblemer. Dag ud og dag ind har i de senere år 60 000-80 000 gået uden arbejde. Samfundet går her glip af de værdier, som denne stab af ledige kunne fremstille. Regner man med den løn, de skulle have, i det mindste en indtægt på 11 000 kr. årlig, kan løntabet for arbejderklassen opgøres til 800 mill. kr. om året, men samfundet går glip af betydeligt mere, idet arbejderne jo ikke får udbetalt den fulde værdi af det, der fremstilles, og det egentlige tab for samfundet beløber sig derfor til op mod 2 milliarder kr. årlig.

Arbejdsløsheden har jo også en anden side, den, der vender ud mod den, der er stedt i ledighed, og hans pårørende, og det er måske den vigtigste side. Det er en tort at være sat uden for produktionslivet, og det er en økonomisk og sjælelig belastning at skulle slå sig igennem for arbejdsløshedsunderstøttelsens begrænsede beløb. Enhver kan forestille sig, hvor vanskeligt det ville være at klare sig med den halve indtægt; det ville volde den enkelte hovedbrud og kvaler og store afsavn. Hvor ulige vanskeligere må det da ikke være for de mange tusinder, der aldrig kommer op på betragtelige indkomster, ikke kommer højere op end de 11 000 kr., jeg har nævnt, at skulle gå ned på den halve indtægt! Bare denne enkle problemstilling viser, at arbejdsløsheden er et hovedonde, som må overvindes. Derfor må ikke alene for de arbejdsløses, men også for samfundets skyld arbejdsløsheden afskaffes, og sikring af fuld beskæftigelse må være hovedkravet og det, hvorom alle bestræbelser samler sig.

Derfor har vi også rejst kravet om en omlægning af samfundets politik, så alle landets naturlige forekomster udnyttes og de arbejdsløse kommer i arbejde. I et beskæftigelsesprogram er linjerne herfor trukket op, og vore synspunkter er ført frem i folketinget ved behandling af lovforslag og også ved behandling af andre problemer. Partierne her i tinget roser sig af, at de har den største forståelse for de arbejdsløses kår og ingen sinde har stillet sig uforstående over for ønsker om beskæftigelse. Alligevel har vi en hær af arbejdsløse, der